



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 257/2021-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Dagital Legal, s. r. o., Nové Záhřady I/9, Bratislava, proti (i) postupu a uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 21C/14/2018-395 z 10. januára 2019 a (ii) uzneseniam Krajského súdu Žilina č. k. 10Co/62/2019 z 28. marca 2019 takto

### rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

### Odôvodnenie:

#### I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 15. júla 2019 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov. Okrem toho sťažovateľ žiada zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu s tým, že sa mu vec vráti na ďalšie konanie.

#### II.

2. V civilnom spore sťažovateľ ako žalobca 2. apríla 2018 požiadal okresný súd o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, pričom o tejto žiadosti okresný súd rozhodol uznesením vydaným sudcom z 9. mája 2018 tak, že sťažovateľa oslobodil od platenia súdnych poplatkov v rozsahu 90 % a výzvou doručенou sťažovateľovi 19. júna 2018 ho vyzval na zaplatenie zníženého súdneho poplatku 1 998,50 eur.

3. Sťažovateľ po doručení tejto výzvy okresný súd znova požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v celom rozsahu, pričom o tejto žiadosti okresný súd rozhodol uznesením vydaným sudcom z 12. novembra 2018 tak, že sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od zvyšku súdneho poplatku.

4. Vzhľadom na to, že sťažovateľ napriek výzve súdu a zamietnutiu jeho druhej žiadosti o oslobodenie súdny poplatok nezaplatil, okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka z 10. januára 2019 konanie zastavil.

5. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu uznesením z 14. februára 2019 tak, že túto sťažnosť zamietol.

6. Napriek poučeniu o neprípustnosti odvolania sťažovateľ podal odvolanie nielen proti rozhodnutiu, ktorým mu nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, ale aj proti uzneseniu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení konania. O oboch odvolaniach rozhodol krajský súd napadnutými uzneseniami z 28. marca 2019 tak, že ich odmietol ako neprípustné.

### III.

7. Sťažovateľ napadnutým rozhodnutiam vytýka, že mu neposkytli ochranu pred takým postupom prvostupňového súdu, ktorý vykazoval znaky nesúlady s povinnosťou postupovať nezávisle a nestranne, čím tieto rozhodnutia nadobudli prvky svojvoľného a subjektívneho rozhodnutia porušujúceho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Krajský a okresný súd sa podľa sťažovateľa nezaoberali námietkou zaujatosti, ktorú mal sťažovateľ vzniesť v podaní z 21. januára 2019, ktorým podal sťažnosť proti uzneseniu z 10. januára 2019. Sťažovateľ tiež zaujatosť osôb rozhodujúcich na okresnom súde namietal aj v odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania. Ďalej sťažovateľ uvádza okolnosti, ktoré mali viesť k tomu, že mu malo byť priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v plnom rozsahu, pričom poukazuje na to, že okresný súd o zamietnutí jeho sťažnosti proti rozhodnutiu o neoslobodení spod súdneho poplatku rozhodol v čase, keď preukázateľne vedel, že Centrum právnej pomoci rozhoduje o nároku na poskytnutie právnej pomoci a jej prípadné priznanie je dôvodom na úplné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

8. Rozhodnutie a postup krajského súdu považuje sťažovateľ za formalistický a arbitrárny, keďže sa obmedzil len na formálne skúmanie prípustnosti odvolania voči uzneseniu okresného súdu o zastavení konania, čo viedlo k obmedzeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nemal zaoberať výlučne len neprípustnosťou odvolania, ale vo svojom rozhodnutí sa mal vysporiadať s tým, že sťažovateľovi nebolo vyhovené jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu, ktoré malo za následok zastavenie konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. To viedlo k obmedzeniu základného práva na súdnu ochranu vyžadovaním súdneho poplatku od osoby, ktorá si jeho zaplatenie objektívne nemohla dovoliť a opakovane žiadala o oslobodenie od súdneho poplatku pre zhoršenie majetkových pomerov.

### IV.

9. Podľa sťažovateľa uznesením okresného súdu z 10. januára 2019, ktoré bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou a ktorým bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, došlo k porušeniu jeho základného práva. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť podľa § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažovateľ proti ústavnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu sťažnosť podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením okresného súdu z 14. februára 2019 tak, že jeho sťažnosť bola zamietnutá. O ochrane základných práv proti tomuto rozhodnutiu bola daná právomoc okresného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa, a preto ústavný súd podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nemá právomoc rozhodnúť voči tomuto uzneseniu, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

10. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam krajského súdu, ktorými boli odmietnuté odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov a proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená. Rozhodnutie o odmietnutí odvolania proti rozhodnutiu o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov vychádza z použitia § 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu okresného súdu, len ak to zákon pripúšťa, pričom odvolanie proti takémuto uzneseniu nie je ako prípustné uvedené v taxatívnom výpočte v § 357 Civilného sporového poriadku. Rozhodnutie o odmietnutí odvolania proti rozhodnutiu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, vychádza z použitia § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a) Civilného sporového poriadku, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania. Obe rozhodnutia vychádzajú zo správneho použitia ustanovení podústavného procesného (formálneho) práva, a preto voči nim nie je dôvodná námietka, či už formalistického alebo arbitrárneho odôvodnenia. Rovnako nie je dôvodná námietka o tom, že sa krajský súd nemal zaoberať výlučne len neprípustnosťou odvolania, ale vo svojom rozhodnutí sa mal vysporiadať s tým, že sťažovateľovi nebolo vyhovené jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. Na takýto postup nemal krajský súd žiaden zákonný podklad. Preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 30. marca 2021**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**